

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΤΖΙΝ: 21χρονών, αγοράκι και λίγο αφελής. Ακόμα και στις πιο βαθυστόχαστες στιγμές του, παραμένει βαθιά νυχτωμένος.

Κα ΣΛΕΙΤΕΡ: 50κάτι. Ατσάλινη, έχει περάσει πολλές τραγωδίες στη ζωή της, ωστόσο αντέχει. Ιδιοκτήτρια πλυντηρίου ρούχων.

ΚΑΡΑ: 50 με 55. Καθηγητής Ρωσικής Λογοτεχνίας. Βασανίζεται από τις επίμονες σκέψεις του και τους εφιάλτες του.

ΚΕΙΤΛΗΝ: μόλις 20. Ρομαντική ψυχή, φλογερή και παρορμητική. Παρόλο που παριστάνει τη σκληρή, είναι το ίδιο μικρή με τον Τζιν.

ΜΠΡΑΝΤ: 35άρης. Ένας γελοία βαρετός συνηθισμένος άνθρωπος, που επιθυμεί κάτι περισσότερο από το να είναι απλός ιδιοκτήτης ηλεκτρολογείου.

ΛΙΑΥ: Πλησιάζει τα 40. Μια γυμνασμένη καλλιτέχνης, με πολλά μυστικά. Ενδιαφέρουσα και μυστηριώδης.

Το σκηνικό, με τις πολλές διαφορετικές τοποθεσίες, θα πρέπει να είναι απλό και παραστατικό. Θα πρέπει να γίνουν όσο το δυνατόν λιγότερες αλλαγές σκηνικού. Τίποτα δεν πρέπει να ανακόπτει τη ροή του έργου.

ΠΡΑΞΗ 1n

Σκηνή 1

Τα φώτα ανάβουν σ' ένα πλυντήριο ρούχων με έντονα τα σημάδια της παρακμής. Ακούμε πλυντήρια και στεγνωτήρια που δουλεύουν. Μια πινακίδα γράφει, «Σε περίπτωση απώλειας ή κλοπής ουδεμία ευθύνη φέρομεν.» Η Κα Σλέπτερ κρεμάει ένα πανό «Happy Birthday» που το έχει φτιάξει μόνη της. Είναι μέσης ηλικίας και φοράει μια τεράστια ζώνη σταυρωτά πάνω στο στήθος της. Πάνω στο πλεκτό της είναι καρφισωμένο ένα κομματάκι ροζ κουβερτούλα. Θυμίζει παρασημοφορημένο ήρωα πολέμου. Ακούμε τον γιο της, τον Τζιν, που φωνάζει εκτός σκηνής.

ΤΖΙΝ: (Εκτός σκηνής.) Πού είναι οι μπότες μου;... Μαμά;... Δεν βρίσκω τις μπότες μου. (Μπαίνει ο Τζιν μισοκρυμμένος. Είναι εικοσιενός, έχει παρακοιμηθεί, και έχει αργήσει για το μάθημα.) Πού έβαλες τις μπότες μου;

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Χρόνια Πολλά, χρυσό μου.

ΤΖΙΝ: Ευχαριστώ. Πού είναι οι μπότες μου;

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Δεν ξέρω, αλλά σου έφτιαξα αυτό το πανό. Θέλεις να σου τραγουδήσω;

ΤΖΙΝ: Μαριά, έχω αργήσει.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Είναι που σ' αρέσει ο ύπνος. Ίδιος ο μπαμπάς σου. Πόσο του άρεσε να κοιμάται. *(Ο Τζιν ψάχνει κάτι για να φορέσει και κάνει άνω κάτω τα καλάθια με τα ρούχα.)* Τζιν, υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω.

ΤΖΙΝ: *(Καθώς ψάχνει τα καλάθια.)* Γρήγορα όμως, γιατί πρέπει να φύγω.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Καλά λοιπόν... *(Κοιτάζει γύρω για να βεβαιωθεί ότι δεν την ακούει κανείς, μετά:)* Για μου... τον πατέρα σου τον σκότωσαν. Τον χτύπησαν στην πλάτη του έκοψαν τα πόδια και τα πέταξαν σε ένα χαντάκι.

ΤΖΙΝ: *(Παύση.)* Ωραία. Αυτό ήθελες να μου πεις;

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Ήταν πολύ χοντρός, αλλά ήταν υπέροχος, και κάποιος τον σκότωσε.

ΤΖΙΝ: Δηλαδή δεν είδες τις μπότες μου;

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Κάποιος αφαίρεσε τη ζωή ενός υπέροχου χοντρού ανθρώπου.

ΤΖΙΝ: Μαμά;

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Ναι παιδί μου;

ΤΖΙΝ: Ο μπαμπάς πέθανε από καρδιακή προσβολή.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Το 'ξερα πως θα το πάρεις κατάκαρδα.

ΤΖΙΝ: *(Παίρνει ένα καρό πουκάμισο από ένα καλάθι και το φοράει.)* Αυτό ποιανού είναι;

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Της κυρίας Πιτούλη, αλλά δεν κάνει να φοράς ξένα ρούχα. Είναι πολύ σιχαμένο. *(Ο Τζιν το έχει ήδη φορέσει.)* Άκουσες τι σου είπα; Για τον πατέρα σου;

ΤΖΙΝ: Ναι, το άκουσα. Έχω Ρωσική Λογοτεχνία μέχρι τις 12. Σε λίγο θα έρθει το απορρυπαντικό. Σε παρακαλώ, να τον αφήσεις να το κουβαλήσει μόνος του. Δεν σε βλέπω και πολύ καλά.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Αστειεύεσαι; Είμαι καλύτερα από ποτέ!

ΤΖΙΝ: Θα πάρω τον γιατρό για τα χάρπια σου. Μου φαίνεσαι λίγο κόκκινη.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Δεν με πιστεύεις.

ΤΖΙΝ: Σε πείραξε πάλι η ζέστη από τα στεγνωτήρια. Ξέχασες την άλλη φορά που έβλεπες καλικαντζαράκια να κρύβονται στις λάμπες; Αυτό έπαθες πάλι.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Όχι, δεν έπαθα αυτό πάλι!

ΤΖΙΝ: Ν' ανοίξεις να μπει λίγος καθαρός αέρας.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Άκουσέ με, Τζιν. Σου είπα πως ήταν καρδιακή προσβολή γιατί δεν ήθελα να 'χεις εφιάλτες. Δεκατέσσερα χρόνια περίμενα για να σου πω την αλήθεια. Σήμερα γίνεσαι εικοσιενός. Είσαι πια άντρας. Θέλω να εκδικηθείς τον θάνατο του πατέρα σου.

ΤΖΙΝ: Δεν μπορώ να εκδικηθώ μια καρδιακή προσβολή, Μαμά. *(Απ' έξω ακούγονται σκυλιά που γαβγίζουν.)*

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Κωλόσκυλα. Οι σκουπιδιάρηδες απεργούν και ο Σούλτσι παρατάει σακούλες με σάπιο κρέας στα πεζοδρόμια. *(Τρέχει και κοπανάει το παράθυρο με τις γροθιές της.)* Ούστ, βρομόσκυλα! Θα σας κρεμάσω! *(Πάει στο γραφείο και βγάζει μερικά διαφημιστικά φυλλάδια.)* Έφτιαξα μερικά φλάιερς μπας και μπει κανένας πελάτης. Έλα, πάρε να τα μοιράσεις στον δρόμο - σε ανθρώπους.

ΤΖΙΝ: *(Βάζει τις κάλτσες του.)* Καλά.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: *(Βγάζει από την τσέπη της μια φωτογραφία.)* Κοίτα τι όμορφος που ήταν. Ναι το ξέρω πως ζύγιζε 188 κιλά και 400 γραμμάρια, αλλά δεν του άρεσε. Είχε διαβάσει κάπου ότι για κάθε 3 μίλια που περπατάς, χάνεις ένα κιλό. Γι' αυτό αποφάσισε να περπατήσει μέχρι να φτάσει στο ιδανικό του βάρος. Εγώ του μάζεψα τα ρούχα του. Τα μεγάλα του άσπρα σώβρακα. Έγραψα και το όνομα του στο λάστιχο, σαν να πήγαινε κατασκίνωση. Του έβαλα και ένα μεταξωτό μαντίλι, για να με σκέφτεται. Και εκείνος περπάτησε!

ΤΖΙΝ: Μέχρι που η καρδιά του έκανε μπαμ στα βουνά Ροσονο της Πενσυλβένια.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Δεν έκανε η καρδιά του μπαμ! Κάποιος τον χτύπησε στην πλάτη μ' ένα τσεκούρι και του 'κοψε τα πόδια! Ένας απ' αυτούς τους μανιακούς δολοφόνους. Στην πλαγιά, ξέρεις, βρέθηκε κι άλλο πόδι. Ένα πόδι χωρίς σώμα!

ΤΖΙΝ: Μαμά-

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Ποτέ δε πείραξε κανέναν. Δεν μπορείς να σκοτώνεις έναν αθώο άνθρωπο. Δεν έχεις θέση σ' αυτόν τον κόσμο αν κάνεις κάτι τέτοιο. *(Ο Τζιν ανοίγει ένα στεγνωτήριο και βρίσκει μέσα τις μπότες του.)*

ΤΖΙΝ: Κοίτα τι βρήκα.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Στις γυάλια.

ΤΖΙΝ: Μου τις έκρυβες.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Δεκατέσσερα χρόνια περίμενα αυτή τη μέρα. Την ημέρα των γενεθλίων σου. Πρέπει να το κάνεις εσύ, Τζιν. Οι γιοι εκδικούνται τον φόνο του πατέρα τους. Έτσι γίνεται στις οικογένειες. Αλλιώς, θα το 'χα κάνει εγώ. Εγώ όμως, μάζευα λεφτά, Τζιν. Εικοσάρικο, εικοσάρικο. Έτσι, όταν όλα θα έχουν τελειώσει, θ' αγοράσουμε ένα σπίτι στα Χάμπτον. Θα βρεις και μια γυναίκα και θα μου κάνεις εγγόνια. Γερά εγγόνια. Εσύ θα εξαγνίσεις την οικογένεια, Τζιν.

ΤΖΙΝ: Πρέπει να φύγω.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Φύγε λοιπόν! Πήγαινε στο σχολείο σου! Αλλά να θυμάσαι ποιος πληρώνει για να πηγαίνεις στο πανεπιστήμιο!

ΤΖΙΝ: Βγάζω και εγώ λεφτά.

Κα ΣΛΕΗΤΕΡ: Φραγκοδίφραγκα! Κοίτα τα χέρια μου. Εσύ έχεις δουλέψει τόσο σκληρά; Ο ιδρώτας που έχω στάξει όλα αυτά τα χρόνια θα μπορούσε να πλημμυρίσει την πόλη. Ο ιδρώτας και τα δάκρυα μου. Εγώ δεν σου ζήτησα ποτέ τίποτα.